

สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อทราบปริมาณคำศัพท์สกรณ (Active Vocabulary) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และในปริมาณศัพท์สกรณนี้มีคำศัพท์แบ่งตามหน้าที่ของคำ ประเภทละเท่าไยบ้าง การเสนอรายการศัพท์สกรณตามลำดับตัวอักษรก็เพื่อให้อุบายได้มีแนวทางช่วยในการสอนศัพท์ ในการทดสอบความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของนักเรียน สำหรับผู้แต่งแบบเรียน และผู้สนใจเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก็จะได้ประโยชน์ในการใช้รายการนี้ประกอบวัสดุการสอน

สำหรับการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินงานตามลำดับ ดังนี้.-

1. คัดเลือกคำศัพท์ โดยไม่ให้ซ้ำกันในแต่ละบทของแบบเรียนแต่ละชุด ดังต่อไปนี้คือ
 - ชุดที่ 1 A Direct Method English Course เล่ม 1, 2, 3. ของ E. V. Gatenby
 - ชุดที่ 2 English for Thai Students เล่ม 1, 2, 3. ของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
 - ชุดที่ 3 Intermediate English Course for Thailand เล่ม 1, 2, 3 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. ตรวจคัดเลือกคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำกันในแบบเรียนทั้ง 3 ชุด หรือซ้ำกัน 2 ชุด เขียนรายการคำศัพท์สกรณ ตามลำดับตัวอักษร
3. นำคำศัพท์ที่คัดเลือกไว้ ไปตรวจกับหนังสือ A General Service List of English Words ของ Michael West กับหนังสือ The Teacher's Word Book of 30,000 Words ของ Edward L. Thorndike กับ Irving Lorge.

4. แยกประเภทคำศัพท์สกรณ้ออกตามหน้าที่ของคำ คือ คำนาม (Noun) คำกริยา (Verb) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) และอื่นๆ นับว่ามีคำศัพท์แต่ละประเภทในปริมาณเท่าใด

สรุปผลการวิจัย

1. ผลของการวิจัย เรื่องการประเมินศัพท์สกรณภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากการสำรวจคำศัพท์ในแบบเรียนทั้ง 3 ชุด ปรากฏว่าไคคำศัพท์ทั้งสิ้น 2,750 คำ เป็นคำศัพท์สกรณ (Active Vocabulary) 1270 คำ คิดเป็นร้อยละ 46.18 ของคำศัพท์ทั้งหมด คำศัพท์ที่เป็น Passive Vocabulary (ดูในภาคผนวก) จำนวน 1,480 คำ คิดเป็นร้อยละ 53.82 ของศัพท์ทั้งหมด
2. ในปริมาณศัพท์สกรณ 1,270 คำ นี้เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียน 3 ชุด 646 คำ คิดเป็นร้อยละ 50.87 ของจำนวนศัพท์สกรณ คำศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียน 2 ชุด มี 624 คำ คิดเป็นร้อยละ 49.13 ของจำนวนศัพท์สกรณ
3. คำศัพท์สกรณที่ปรากฏในแบบเรียนชุดที่ 1 A Direct Method English Course เล่ม 1, 2, 3 มีจำนวน 1,094 คำ คิดเป็นร้อยละ 86.14 ในแบบเรียนชุดที่ 2 English for Thai Students เล่ม 1, 2, 3 จำนวน 1,125 คำ คิดเป็นร้อยละ 88.58 ในแบบเรียนชุดที่ 3 Intermediate English Course for Thailand เล่ม 1, 2, 3 จำนวน 946 คำ คิดเป็นร้อยละ 74.49 ทั้งนี้คิดจากจำนวนศัพท์สกรณ 1,270 คำ ซึ่งคำศัพท์ในแต่ละชุดจะปรากฏซ้ำกันได้
4. จากการเปรียบเทียบศัพท์สกรณ กับหนังสือ A General Service List of English Words ของ Michael West ผลปรากฏว่า คำศัพท์สกรณ ที่ประเมินได้ ปรากฏในหนังสือนี้จำนวน 1,078 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.88 ของจำนวนศัพท์สกรณ

5. จากการเปรียบเทียบศัพท์สกรณ กับหนังสือ The Teacher's Word Book of 30,000 Words ของ Edward L. Thorndike กับ Irving Lorge ผลปรากฏว่า คำศัพท์สกรณที่ปรากฏในระดับคำศัพท์ 1,000 คำ แรกหรือระดับ AA มีจำนวน 679 คำ คิดเป็นร้อยละ 53.46 คำ ศัพท์สกรณที่ปรากฏในระดับ 1,000 ถึง 2,000 คำ หรือในระดับ A มีจำนวน 217 คำ คิดเป็นร้อยละ 17.08 ส่วนคำศัพท์สกรณที่ปรากฏในระดับ 2,000 ถึง 10,000 คำ มีจำนวน 268 คำ คิดเป็นร้อยละ 21.10

6. สำหรับผลที่ได้จากการแบ่งแยกประเภทคำศัพท์สกรณออกตามหน้าที่ของคำ มีดังนี้

คำนาม (Nouns)	650 คำ	คิดเป็นร้อยละ	51.18
คำกริยา (Verbs)	278 คำ	คิดเป็นร้อยละ	21.18
คำคุณศัพท์ (Adjectives)	202 คำ	คิดเป็นร้อยละ	15.90
คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)	117 คำ	คิดเป็นร้อยละ	9.21
คำสรรพนาม (Pronouns)	38 คำ	คิดเป็นร้อยละ	2.98
คำบุพบท (Prepositions)	34 คำ	คิดเป็นร้อยละ	2.67
อื่น ๆ (Others)	20 คำ	คิดเป็นร้อยละ	1.57
ทั้งนี้ คิดจากปริมาณศัพท์สกรณ 1,270 คำ			

อภิปรายผล

1. ผลจากการประเมินศัพท์สกรณ ทำให้ทราบว่า ระดับความรู้ในเรื่องคำศัพท์ของนักเรียนแยกออกเป็น Active Vocabulary จำนวน 1,270 คำ คิดเป็นร้อยละ 46.18 และเป็น Passive Vocabulary จำนวน 1,480 คำ คิดเป็นร้อยละ 53.82 จากตัวเลขนี้จะเห็นว่า ระดับคำศัพท์ของนักเรียน จะมีทั้ง

Active และ Passive ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือมีประมาณครึ่งต่อครึ่ง ศัพท์ที่เป็น Passive อันเป็นศัพท์ที่ใช้ในการฟัง และการอ่าน จะมีมากกว่าคำศัพท์ที่เป็น Active ซึ่งนับว่า ผลจากการวิจัยจะสามารถสนับสนุนข้อสมมุติฐาน ซึ่งกล่าวกันว่า ศัพท์ที่ใช้สำหรับการฟังและการอ่านย่อมมากกว่าศัพท์ที่ใช้สำหรับการพูดและการเขียน ตัวอย่างเช่น Robert Lado¹ ได้กล่าวถึงความแตกต่างของคำศัพท์ระดับ recognition กับ production ว่า "As a rule our recognition vocabulary is much larger than our production vocabulary." ซึ่งแม้ว่าคำกล่าวนี้ จะเห็นว่าคำศัพท์ระดับ recognition มีมากกว่าคำศัพท์ระดับ production ในปริมาณที่มากกว่าก็ตาม แต่ผลการวิจัยนั้น คำศัพท์ระดับ recognition มีปริมาณมากกว่าศัพท์ระดับ production เพียงเล็กน้อย ผู้วิจัยก็มีความเห็นว่าเป็นไปได้ เพราะเป็นคำศัพท์นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มิใช่เป็นคำศัพท์ระดับนักเรียนมหาวิทยาลัย

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ² ก็ได้กล่าวไว้ว่า "เราจำเป็นต้องมีคำศัพท์ระดับ recognition ใหม่มากพอที่จะฟังและอ่านและศัพท์ที่ใช้ในการพูดและการเขียนก็อาจมีน้อยกว่าคำศัพท์ที่ใช้ในการฟังและการอ่าน"

2. จากการรวบรวมคำศัพท์ที่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายควรรู้ จากหนังสือ Oxford English Course for Thailand เล่ม 1, 2, 3 โดยกรมวิชาการนั้น ปรากฏว่า ได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 1,033 คำ ซึ่งในจำนวนนี้ มิได้จัดระดับว่ามีปริมาณคำศัพท์ที่เป็น Active และ Passive อย่างละเท่าใด ซึ่งเมื่อเทียบ

¹Robert Lado, "Patterns of Difficulty In Vocabulary, Language Learning 6 (1955), p. 28

²บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล., ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร : องค์การการศึกษาศึกษา, 2507) หน้า 11.

กัมฉลการวิจัยที่ได้มาครั้งนี้ ปรากฏว่า คำศัพท์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รวมทั้ง Active และ Passive มีปริมาณ 2,750 คำ ซึ่งมากกว่าระดับประถมศึกษาตอนปลาย ประมาณ 1,700 คำ

3. ในปริมาณศัพท์สกรณ 1,270 คำ นี้เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียน 3 ชุด 646 คำ คิดเป็นร้อยละ 50.87 และปรากฏในแบบเรียน 2 ชุด 624 คำ คิดเป็นร้อยละ 49.13 ทำให้ทราบว่า ปริมาณคำศัพท์สกรณจำนวนนี้ ปรากฏในแบบเรียน 3 ชุด และแบบเรียน 2 ชุด เป็นอัตราส่วน ครึ่งต่อครึ่ง

4. จากการเปรียบเทียบจำนวนคำศัพท์สกรณที่ปรากฏในแบบเรียน ทั้ง 3 ชุดนั้น ปรากฏว่า ในแบบเรียนชุดที่ 1 มีคำศัพท์สกรณ 1,094 คำ คิดเป็นร้อยละ 86.14 ในแบบเรียนชุดที่ 2 มี 1,125 คำ คิดเป็นร้อยละ 88.58 ในแบบเรียนชุดที่ 3 มี 946 คำ คิดเป็นร้อยละ 74.49 จะเห็นได้ว่า คำศัพท์สกรณที่ปรากฏในแบบเรียนชุดที่ 1 คือ A Direct Method English Course กับ แบบเรียนชุดที่ 2 คือ English for Thai Students นั้น มีปริมาณที่ใกล้เคียงกัน ส่วนในแบบเรียนชุดที่ 3 คือ Intermediate English Course for Thailand นั้น มีปริมาณคำศัพท์สกรณน้อยกว่าแบบเรียนชุดที่ 1 และ 2 จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าปริมาณคำศัพท์ทั้งหมดในแบบเรียนชุดนี้ ก็น่าจะมีน้อยกว่าอีก 2 ชุดดังกล่าวข้างต้น เช่นกัน

5. จากการเปรียบเทียบศัพท์สกรณที่ประเมินได้กับหนังสือ A General Service List of English Words ของ Michael West นี้ปรากฏว่าคำศัพท์สกรณที่ปรากฏในหนังสือนี้มีจำนวน 1078 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.88 ทำให้ทราบว่าศัพท์สกรณเกินกว่า 3 ใน 4 เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในศัพท์จำนวน 2000 คำของ Michael West

6. จากการเปรียบเทียบศัพท์สกรณที่ประเมินได้ กับหนังสือ The Teacher's Word Book of 30,000 Words ของ Edward L. Thorndike กับ Irving Lorge นั้น ผลปรากฏว่า คำศัพท์กว่าร้อยละ 90 เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ปริมาณคำศัพท์ที่นักเรียนควรรูมากที่สุด ในระดับ AA หรือ 1000 แรก

จะมี 679 คำ หรือประมาณครึ่งหนึ่งของคำศัพท์สกรณ ส่วนคำศัพท์ในระดับ AA หรือ 1000 ถึง 2000 คำแรก จะลดน้อยลง เพราะมีเพียง 217 คำ หรือไม่ถึง 1 ใน 4 ของคำศัพท์สกรณ ส่วนคำศัพท์ที่ปรากฏในระดับสูงขึ้นไปคือ 2000 ถึง 10,000 คำ จะมีปริมาณน้อยลงไปอีก คือไม่ถึง 1 ใน 4 ของคำศัพท์สกรณ เช่นกัน

7. ผลเกี่ยวกับการแยกประเภทคำศัพท์สกรณออกตามหน้าที่ของคำนั้น ปรากฏว่ามีค่านามร้อยละ 51.18 แสดงว่าในปริมาณศัพท์สกรณทั้งหมดที่ประเมินได้ จะมีคำประเภทค่านาม (Noun) อยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง คำกริยา มีร้อยละ 21.18 หรือประมาณ 1 ใน 5 คำคุณศัพท์ (Adjective) ร้อยละ 15.90 หรือประมาณ 1 ใน 7 คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) ร้อยละ 9.20 หรือประมาณ 1 ใน 10 ของศัพท์สกรณทั้งหมด ส่วนคำสรรพนาม (Pronoun) คำบุพบท (Preposition) และคำอื่น ๆ มีน้อยมาก ร้อยละ 2 จากผลการวิจัยนี้ ทำให้ทราบว่า ในวงศัพท์ที่เรารู้พูดและเขียนกันนี้ จะมีสัดส่วนของค่านามครึ่งหนึ่ง คำกริยา 1 ใน 5 คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ น้อยลงมากตามลำดับ

8. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เป็น Active และ Passive มีข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับ คำศัพท์ที่เป็นประเภทเดียวกัน คือ ชื่อวัน เดือน คำสรรพนาม และ ค่านามบางคำ ปรากฏอยู่ใน Active List ด้วยเหตุที่เป็นคำที่ปรากฏในแบบเรียน ตั้งแต่ 2 ชุดขึ้นไปตามที่ผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ไว้ เช่นคำ Monday, April, everybody และ width แต่ในขณะเดียวกันคำประเภทดังกล่าว ก็ปรากฏอยู่ใน Passive List เช่นคำ Friday, February, everyone และ depth เพราะเป็นคำที่ปรากฏในแบบเรียนเพียงชุดเดียว ดังนั้นตามความเป็นจริงจึงยอมเป็นไปไม่ได้

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. ครู ควรทราบปริมาณคำศัพท์ในแบบเรียนที่ตนใช้และควรทราบว่า มีคำศัพท์อะไรในแต่ละบท คำศัพท์อะไรควรสอนเป็น Active Vocabulary คำศัพท์อะไรควรสอนเป็น Passive Vocabulary จึงจะสมกับระดับชั้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา³ ได้เสนอแนะว่า

คำศัพท์ที่เป็น Active Vocabulary ครูควรสอนโดย
ใช้วิธีฝึกบ่อย ๆ ควบปากเปล่าซ้ำ ๆ จนนักเรียนสามารถนำไป
ใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ควรฝึกการใช้ในแบบประโยค
มีขเป็นคำศัพท์โดด ๆ ส่วนคำศัพท์ประเภท Passive
Vocabulary นั้นครูควรสอนให้รู้แต่ความหมายหรือเกิดความ
เข้าใจเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝึกบ่อย ๆ เพราะนักเรียนยังไม่
จำเป็นต้องใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว

2. ครูควรจะได้ศึกษาว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ที่เป็นพื้นฐานในแต่ละระดับชั้น
ในปริมาณเท่าใด ซึ่งทั้งนี้จะได้ทำได้ด้วยการทดสอบเพื่อทราบว่า นักเรียนมีความรู้จริง ๆ
อย่างไร

3. ในการจัดทำข้อทดสอบเกี่ยวกับคำศัพท์ ครู ควรกำหนดวัตถุประสงค์ให้
ชัดเจนว่า จะทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในระดับ Active หรือ Passive
เพราะส่วนใหญ่ครูจะไม่คำนึงถึงข้อนี้ ข้อสอบเกี่ยวกับคำศัพท์จึงมัก เป็นข้อทดสอบคำศัพท์
ในระดับ Passive จำนวนมากกว่าระดับ Active ซึ่งเป็นการยากเกินไปสำหรับ
เด็ก ครูจึงควรคำนึงหรือพิจารณาด้วยว่า คำศัพท์ที่นำมาทดสอบหรือข้อความที่ให้นักเรียน
อ่าน มีคำศัพท์ที่ยากเกินกว่าในระดับชั้นที่สอนหรือไม่เพียงไร

4. ในการจัดทำวัสดุการสอน เกี่ยวกับคำศัพท์ ควรพิจารณาคำศัพท์ในระดับ
Active มากกว่า Passive ตัวอย่างเช่น การทำ chart ฝึกการสอนศัพท์
การทำบัตรคำ และรูปภาพ เป็นต้น ก็ควรจัดทำโดยเน้นคำศัพท์ที่จำเป็นมากกว่า

³สุไร พงษ์ทองเจริญ, เทือก กุสุมา ณ อยุธยา, วิธีสอนภาษาอังกฤษ
(พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา 2505), หน้า 79.

5. สำหรับโรงเรียนที่เลือกใช้แบบเรียน ชุด Intermediate English Course for Thailand นั้น จากการวิจัยปรากฏว่า ศัพท์สกรณในแบบเรียนชุดนี้ มีน้อยกว่าแบบเรียนชุดอื่น ครูจึงควรชวนหาหาคำศัพท์มาสอนเพิ่มเติมแก่นักเรียนโดย ใช้ประโยชน์จากรายการคำศัพท์ที่เสนอไว้ในการวิจัยนี้ ทั้งนี้เพื่อให้ความรู้ในด้านคำศัพท์ สกรณของนักเรียนที่ใช้แบบเรียนชุดนี้ จะใกล้เคียงกับนักเรียนที่ใช้แบบเรียนชุดอื่น

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับฝ่ายบริหาร และผู้มีส่วนในการเลือกหนังสือแบบเรียน

1. ก่อนจะเลือกหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นใช้ในแต่ละชั้น ควรจะไต่ถาม การวิจัยคำศัพท์ที่มีอยู่ในแบบเรียนนั้น ๆ เสียก่อน เพื่อจะได้แบบเรียนภาษาอังกฤษที่มี คำศัพท์ที่เหมาะสม และในปริมาณที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ซึ่งทั้งนี้อาจทำการวิจัย เองโดยตรง หรือจะอาศัยจากผลการวิจัยแบบเรียนชุดต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วไปแล้ว

2. ควรจัดทำคู่มือช่วยในการสอนคำศัพท์แก่ครู โดยเฉพาะถ้ามีรายการคำศัพท์ แยกเป็นระดับชั้นด้วย จะมีประโยชน์มาก

ค. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยต่อว่า แบบเรียนที่ใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้แต่ละเล่ม มีคำศัพท์ที่เป็น Active เท่าไร และที่เป็น Passive เท่าไร

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความถี่ของคำ ในแบบเรียนแต่ละเล่มในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น

3. จากรายการศัพท์สกรณที่ได้นี้ ควรมีการวิจัยต่อโดย จัดแบบทดสอบเกี่ยวกับ คำศัพท์สกรณ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนในระดับนี้ ทั้งนี้เพื่อทราบถึงความสามารถที่แท้ จริงของนักเรียนว่า มีความรู้ในเรื่องคำศัพท์สกรณเพียงใด